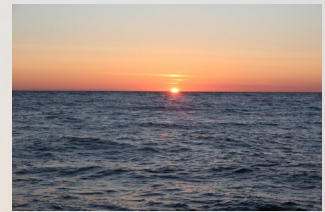

Reisverslag 5 SKADI World Tour

We zijn nu ruim 4 maanden onderweg en we hebben al een prachtige tocht achter de rug: vooral Normandië, Bretagne, Baskenland, Cantabrië en Asturië zijn van een ongekennde schoonheid. Ruige kliffen, afgewisseld met krekken die diep in het land doorlopen en het landschap weer een lieflijk karakter geven, rotsachtige heuvels met loofbossen, dennenwouden die tot in de zee doorlopen, rotskusten en bergen. En niet te vergeten: de Atlantische eilanden met nog ongerepte soms spierwitte strandjes. Sommige steden pakken je gewoon meteen: Saint Malo, Binic, La Rochelle, Hondarribia.

We merken ook dat we anders naar het weer zijn gaan kijken. Het weer zit niet meer mee of tegen maar we passen ons aan de weersomstandigheden aan door een andere invulling te geven aan onze reis. We zijn al heel snel veranderd van reizigers naar trekkers. Een reiziger heeft een plan en een bestemming waar hij heen wil en de reis zelf is een bijkomstigheid, een trekker heeft geen vastomlijnd doel, de reis zelf is het doel. Het loslaten van enige verplichting om ergens op een bepaalde tijd te zijn, doet ons des te meer genieten van de reis.

Daarbij lopen we niet eens zo ver achter op een aanvankelijk gepland schema, als we al een schema hadden. Zo hebben we heel geleidelijk aan de kusten van Bretagne omzeild en stuk voor stuk elke bijzondere plek bezocht, maar toen we het Chanal du Four wilden doorvaren, hebben we meteen het Raz du Sein meegepakt en waren we sneller dan "gepland" in La Turballe, een prima haven om de voorspelde regen aan ons voorbij te laten gaan. Ook op dit moment lijken de weergoden ons gunstig gezind, want de niet zo vaak voorkomende oostelijke wind zal ons opeens naar A Coruña leiden en mogelijk de hoek van Spanje om, de baai des doods (schrik niet maar zo staat dat op de kaart) kunnen we dan oversteken naar Fisterre en zo komen we tóch in oktober in Portugal aan, zo zie je maar weer...het gaat gewoon allemaal vanzelf. We hebben nu ook besloten dat we definitief niet oversteken naar Madeira en de Canarische eilanden maar dat we in Portugal, hopelijk de Algarve, blijven overwinteren waarbij we de mogelijkheid openlaten niet eens te overwinteren maar langzaam door te varen. Wat heet overwinteren? In Nederland zeil je immers ook als het 16 graden is...dus we nemen waarschijnlijk een pauze en vervolgen onze route.

Misschien is dat besef van vrijheid wel veel belangrijker dan welke bestemming dok .

Ondertussen zijn we, zoals aangekondigd, van L'Aberwrac'h (met de nieuwe Navionics kaart in de Plotter) naar – niet Camaret, maar naar Audierne aan de zuidkant van Bretagne gevaren. Het Chanal du Four doorzeilen is en blijft een beleving, hoe wild of hoe rustig ook. Er zijn veel verhalen over de stromingen die men tegenkomt, zie ook de alinea "wind en stroom" in de vorige nieuwsbrief. Wij hadden geluk en toch kwamen we terecht in de draaiton van het Chanal. Hevige golven alsof we in een wasmachine gespoeld werden en op het moment dat Peter riep: ik stop ermee en wijk uit naar Camaret, was het voorbij. We hebben die middag meteen het Raz du Sein meegepakt waarbij wij—in tegenstelling tot vele anderen, als het ware over de deining heen gedragen werden, supersnel en op een goeddelijke zee.

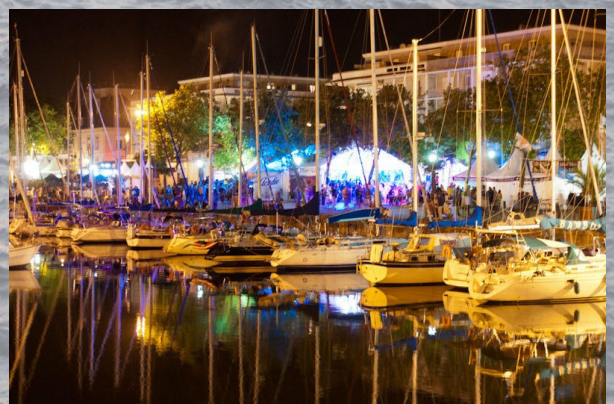

Vrienden kwamen op bezoek in Loctudy: Paul Zeldenthuis, collega van Cinx van Peter en zijn twee mooie dochters. Twee avonden gezelligheid en daartussen een paar uurtjes zeilen.

In Concarneau hebben we Brian, Babette en Juliëtte aan boord ontvangen. Opvallend was het feest van de Sardine vangst waarna o.a. 's avonds een optreden plaats vond van een folkloristisch gezelschap in Bretonse klederdracht, alles nabij de sfeervol verlichte citadel. Een soort inwijding voor ons voor de feesten daarna in L 'Oriënt, waar we veel muziek hebben gehoord en waar vooral doedelzak, luit en harmonica de Keltische muziek zijn kleur geven.

We lagen in het hart van de stad, werden er door een (vonden de dames) charmante Franse jongeman van de Capitainerie in Zodiac, naartoe geleid, en konden daardoor de Keltische sfeer tot op het bot beleven, en weliswaar ging muziek in tenten achter ons tot 02.30 uur door, niettemin was het een fantastische belevenis. Veel invloeden van Kelten van over de hele wereld: Afrika, Canada (New Brunswick) Spanje (Asturië), Engeland. Veel lekker eten en veel bier! N.B. het ludieke voorval dat Peter met zijn prachtige baard voor een filmster werd aangezien en iemand op de foto wilde met hem.

Op een van die dagen kwamen ook Leo en Thea aan boord, die een rondreis per auto in Bretagne maakten. We hebben heerlijk met zijn allen gebarbecued op de Skadi met een Cobb (cadeau van NS collega's).

Onze reis ging verder en alhoewel het heerlijk was in de stad met kinderen en vrienden te zijn, is het ook weer prettig om samen door te varen en nieuwe bestemmingen te ontdekken. Wel merkten we opeens, dat het vertrek van kinderen en vrienden, extra benadrukte dat wijzelf niet teruggaan.

We hebben de prachtige eilanden Belle Ile en Ile d'Yeu bezocht, een aanrader voor ieder die eens een week schitterende soms Caraïbische natuur, en indrukwekkende rotskusten (Monet heeft de Aiguilles wel 100 keer geschilderd) om de hoek wil zien.

En dan werd Annelies opnieuw aangereden, een gek die uit stilstaande stand Annelies een lesje wilde leren en tot op het bot doorreed opzettelijk. Gelukkig draaide Annelies haar voorwiel en stopte de kwaadwillige Fransman, maar een beurs heen heeft zij er wel aan overgehouden.

Volgende bestemming was badplaats en "gekkenhuis" Pornic, een soort Kijkduin als het daar 21 juli is met 25 graden op een zondag. We beseffen dat we er helemaal niet meer tegen kunnen om zoveel toeristen om ons heen te hebben, druk verkeer, parkerende strandbezoekers, herrie, eettentent. Af en toe is dat gewoon een cultuurshock. En dan de confrontatie met de madame van het verkeersbureau die het wel gehad had met de toeristen. Zelfs Peter stond met een mond vol tanden toen zij ons overmatig verwijtend en assertief erop wees dat wij niet hoefden te klagen dat wij bij een eerste vraag niet de juiste info kregen, dan hadden we onze vraag maar beter moeten stellen- en allemaal in het rappe Frans. We zijn gewoon naïef geworden ipv assertief. Na Pornic leek ons opeens alles hetzelfde aan de kust van de Pays de la Loire, en St Giles Croix de Vie hebben we overgeslagen. Al varend kwamen we dus ook langs St. Jean de Monts. We schrokken van de hoogbouw aan de kust. Annelies, die daar in 1998 op vakantie was geweest met de kids, kan zich niet herinneren dat het er toen zo afgrijselijk uitzag. Maar....ieder zijn meug.

Op 3 september kwamen we aan in La Rochelle, een prachtige oude Hanzestad stad. Absolute blikvanger zijn de twee Middeleeuwse torens aan de poort van de haven, de Sint-Nicolaastoren en de Kettingtoren.

In de grootste haven voor plezierjachten van Europa, met meer dan 3000 ligplaatsen verdeeld in 3 Marina's legden we de Skadi aan. Deze enorme jachthaven is ondanks zijn grootte niet onaantrekkelijk om te zien voornamelijk door indeling en vanwege de omringende parkachtige wandel- en fietsboulevard.

We hebben heerlijk door deze schilderachtige stad gewandeld met zijn Middeleeuwse renaissance huizen en genoten van de architectuur en sfeer, waarvan je in deze maand waarschijnlijk het beste kunt genieten. September, en nog volop zomer.

En toen kwam voor Annelies de eerste langere overtocht naar Baskenland vanaf Royan. We voeren van middag op middag en Peter nam de hondenwacht plus vroege ochtenduren. Het was prachtig op zee. Annelies heeft tot bedtijd uitgekeken naar vogels en vis en van alles foto's gemaakt. Na een paar uur slaap vond ze het wel welletjes en kwam, haar pak aantrekkend naar boven en Peter riep: ga jij eens even heel snel terug in je bed! En zo heeft ze toch aardig wat uurtjes gemaakt. De vaart was rustig want de zee was stil en we moesten motoren. We kozen voor de eerste Baskische haven in Spanje Hondarribia en we hebben er geweldige dagen beleefd mede door de vriendelijkheid van de mensen en vooral van Jorge, onze havenmeester die ons veel heeft verteld over de stad en het Baskische gevoel.

We hebben genoten van het plaatselijke 10 dagen durende feest van de Heilige Maagd van Guadelup met Pintxos, Rode baretten en veel muziek. Voor ons zijn Basken uiterst vriendelijke en behulpzame mensen die je met open blik tegemoet treden.

Op 13 september kwamen we, via Zumaia, exotische naam voor een gehucht zonder karakter, aan in de haven van Bermeo. Vanuit Bermeo loopt een prachtige kustweg naar het werelderfgoed Schiereiland Gaztelugatxe, waar je de oceaan in al zijn woestheid tegen de kust ziet beuken en waar je te voet over een door de monniken gebouwde muur tussen de twee baaien en per trap naar de kapel kunt lopen, steeds met adembenemend uitzicht en oceaanbeleving.

Helaas verdient de haven van Bermeo de naam jachthaven niet eens (!). Men zou in 1995 plannen hebben voor verbetering en men heeft blijkbaar niet meer dan een kunststof wiebelponton voor slechts 7 schepen kunnen realiseren, zonder stroom- en elektra voorziening. De prijs is wel al opgetrokken. We lagen aan het geïmproviseerde pontonnetje, aan de kademuur, te schudden door alleen al inkomende golven, laat staan golven van voorbijvarende vissers. We hebben na 2 dagen de biezen gepakt: we keken elkaar om 03.30 uur aan met een blik van verstandhouding en sloegen bij dageraad op de vlucht en zijn over hoge deining naar Bilbao gevaren om daar in de beschutte haven van Getxo het slechte weer te overbruggen.

Het reizen brengt ons een steeds beter idee over wat we willen en wanneer. Het gaat goed zoals hij gaat en we praten soms over de nabije toekomst: waar gaan we overwinteren en wat doen we daarna....Het beeld van 1 of 2 jaar Middellandse Zee begint vorm te krijgen.

Plannen worden gemaakt, bijgesteld, steden worden bezocht of overgeslagen en alles op korte termijn. En dat is nou juist niet zo ingrijpend, al lijkt het van wel. OK, we vertrekken morgen pas. OK, we gaan een stad verder. OK, dan blijven we een paar dagen langer en slaan daarna een plaats over en doen hier wat meer op de fiets. "Flexbabe" Annelies en "flexmate" Peter, en alles om de fijnste overtocht te hebben of / en de fijnste beleving van de bestemming te hebben. Soms valt een haven tegen, of valt een stad of diens sfeer tegen, is het niet wat je ervan verwacht had en soms is opeens een plek waar je binnenkomt verrassend heerlijk en mooi, zoals Binic, La Rochelle, Hondarribia.

Als je zo lang in je "huis op zee" woont komen er vanzelf dingen aan boord die je het gevoel van thuis gaan geven. Hier en daar liggen onze souvenirs. Dat zijn de gevonden schelpen, een grote dennenappel, inktvis-sepia, en bal genaamd Wilson, en aan de muur waar al jullie wensen en kaarten hangen (inclusief de foto van Willem en Maxima), prijken ook visitekaartjes, toegangsbewijs en polsbandje van het Keltisch evenement, en het relikwie (zonder bot dan) uit Bermeo: de sleutel van de douche die we niet geretourneerd hebben om zo snel mogelijk uit die "Scheisse hafen" (Duits scheldt heerlijk) te vertrekken. Wil je meer weten over ons reizen thuisgevoel, bezoek dan onze site en lees ook onze blogs!

Tot de volgende nieuwsbrief, tot Skadi!

Annelies en Peter